

У Х В А Л А

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Карлаша Юрія Івановича щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 16 Цивільного кодексу України, частини першої статті 6 Кодексу адміністративного судочинства України, абзаців першого, другого, третього, четвертого пункту 3 статті 6, абзацу першого пункту 3 статті 10 Закону України „Про охорону прав на знаки для товарів і послуг“

м. К и ї в
4 вересня 2013 року
№ 35-у/2013

Справа № 2-35/2013

Конституційний Суд України у складі суддів:

Овчаренка В'ячеслава Андрійовича – головуючого, доповідача,
Бауліна Юрія Васильовича,
Бринцева Василя Дмитровича,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Головіна Анатолія Сергійовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Литвинова Олександра Миколайовича,
Маркуш Марії Андріївни,
Сергейчука Олега Анатолійовича,
Стецюка Петра Богдановича,
Тупицького Олександра Миколайовича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,
Шишкіна Віктора Івановича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Карлаша Юрія Івановича щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 16 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України), частини першої

статті 6 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України), абзаців першого, другого, третього, четвертого пункту 3 статті 6, абзацу першого пункту 3 статті 10 Закону України „Про охорону прав на знаки для товарів і послуг“ від 15 грудня 1993 року № 3689–ХІІ (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 7, ст. 36) зі змінами (далі – Закон).

Заслухавши суддю-доповідача Овчаренка В.А. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Суб'єкт права на конституційне звернення – громадянин Карлаш Ю.І. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень:

– частини першої статті 16 ЦК України, частини першої статті 6 КАС України стосовно того, чи має право особа на захист у суді своїх майнових прав на отримання свідоцтва України на знак для товарів і послуг у випадку відмови у державній реєстрації знака для всіх зазначених у заявці товарів і послуг чи їх частини;

– абзаців першого, другого, третього, четвертого пункту 3 статті 6 Закону в аспекті питання, чи зобов'язана Державна служба інтелектуальної власності України застосовувати як підставу для відмови у реєстрації знака для товарів і послуг те, що до цієї служби раніше звернулася особа і на її ім'я зареєстровано знак чи заявлено про його реєстрацію в Україні або зверталася особа, знаки якої охороняються на підставі міжнародних договорів, учасником яких є Україна, або особи, яким належать відомі в Україні фірмові найменування та які одержали право на них до дати подання до цієї установи заявки щодо таких самих чи споріднених з ними товарів і послуг;

– абзацу першого пункту 3 статті 10 Закону стосовно того, чи є ці положення диспозитивними, тобто чи дають вони закладу експертизи, Державній службі інтелектуальної власності України, право утриматися від створення висновку, від його затвердження і прийняття рішення у вигляді відмови в реєстрації знака, враховуючи, зокрема, що особа, чия заявка на реєстрацію знака для товарів і послуг розглядається до прийняття Державною службою інтелектуальної власності України рішення про відмову в реєстрації знака, звернулася до суду для дострокового припинення дії свідоцтва, реєстрації на території України торговельної марки, протиставленої згідно з положеннями абзаців першого, другого, третього пункту 3 статті 6 Закону.

Необхідність в офіційній інтерпретації вказаних положень Карлаш Ю.І. обґрунтовує неоднозначним, на його думку, їх застосуванням судами загальної юрисдикції: в одних випадках суди сприяють захисту прав та інтересів особи, яка подала заявку на реєстрацію знака для товарів і послуг, а в інших – не здійснюють такого захисту, що призводить до порушення прав заявника на реєстрацію знака.

2. Конституційний Суд України, розглядаючи питання про відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з прийняттям Другою колегією суддів Конституційного Суду України Ухвали від 28 серпня 2013 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить з такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на

конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод (стаття 94).

З доданих до конституційного звернення матеріалів вбачається, що фактів неоднозначного застосування положень абзаців першого, другого, третього, четвертого пункту 3 статті 6 Закону, щодо офіційного тлумачення яких звернувся Карлаш Ю.І., у них не наведено. Лише в одному з рішень судів (ухвала Вищого адміністративного суду України від 11 жовтня 2012 року) застосовувалися положення Закону, щодо яких порушено клопотання про офіційне тлумачення.

Крім того, Карлаш Ю.І., по суті, хоче отримати консультацію щодо застосування положень частини першої статті 16 ЦК України, частини першої статті 6 КАС України, абзацу першого пункту 3 статті 10 Закону. Однак, як зазначив Конституційний Суд України в Ухвалі від 31 березня 2010 року № 15-у/2010, надання консультацій чи роз'яснень з приводу правозастосування не належить до його повноважень.

Таким чином, є підстави для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктами 2, 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 42, 45, 50, 94 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Карлаша Юрія Івановича щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 16 Цивільного кодексу України, частини першої статті 6 Кодексу адміністративного судочинства України, абзаців першого, другого, третього, четвертого

пункту 3 статті 6, абзацу першого пункту 3 статті 10 Закону України „Про охорону прав на знаки для товарів і послуг“ від 15 грудня 1993 року № 3689–XII зі змінами на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим цим законом, та непідвідомчість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ